

har nævnt. Den ærede Minister omtalte dernæst en Paastand om Karakteren af de Forhandlinger, der ere førte om hans Budget, og det var, at Møretallet af Finantsudvalget har udvidet sit Agreb eller sine Forsøg paa at binde Administrationen. Den ærede Minister blev Bevis skyldig for en Paastand, der gaar i den Retning. Møretallet har hverken iaar eller nogenstunde før søgt at binde Administrationen, men blot kontrolleret den med Hensyn til gaamlige Foranstaltninger, hvor Anskuelseerne stode noget forskjelligt, men det er noget ganske Andet end at binde Administrationen. At kontrollere Administrationen er saa meget mere berettiget, jo mere Administrationen er foranlediget, at man tager dens Forhold under Overveelse. Jeg har ikke bebrøvet mig særlig ved de Forhandlinger, der ere førte med den ærede Minister, saaledes som andre ærede Medlemmer; tværtimod, de have efter min Opfattelse været ret opmuntrende og meget gode til at faae Forstand af, thi hvis man vilde gennemgaa dette Budget paa Udgiftsiden ligesaa det første Spørgsmaal, hvor man spurgte om Grunden til Konstitutionen i et af de største administrative Embeder i Landet, gennem alle de følgende Spørgsmaal, som vi have havt at gjøre med, og som kunde have været afgjorte med enhver anden Indenrigsminister i Mindelighed, faaer man et Billede af, hvorledes den høie Regjering gennem sin ærede Indenrigsminister stiller sig til de store og omfattende Forhold, som vi paa hans Budget forhandle om, og det er til Gavn for dette Thing under den nuværende politiske Stilling at faae Bidrag og nyttige, gode, forstaaelige Bidrag, som Enhver kan faae Forstand af, til en Forklaring af den Stilling, den høie, friuindede Regjering vil indtage ligeoverfor Folkethinget.

Indenrigsministeren (Lobjefen): Jeg tror, at den ærede Ordfører med stor Året vil lægge Skylden over paa Indenrigsministeren for den Debat, som er fremkommen angaaende disse mindre Spørgsmaal. Ligesom ærede Medlemmer i denne Sal ere berettigede til at optage saadanne Spørgsmaal, som de ønske, og at lade være at optage Spørgsmaal, som de ikke ønske at optage, saaledes tilkommer der efter min Formening en Minister den samme Ret. Naar ærede Medlemmer derved have fundet det passende at rette Opfordringer til Indenrigsministeren og Bebreidelser, fordi han ikke har svaret, og endogaa have udstrakt disse til, at han ikke har hørt, hvad der blev omtalt, uagtet der i den Henseende ikke foreligger dem noget Bevis, saa forekommer det mig, at disse Medlemmer ere gaaede langt udenfor, hvad der maa ansees for berettiget, hvor een Mand staaar overfor et meget betydeligt Antal. Det er klart, at jeg maa være berettiget til at svare paa, hvad jeg anser det for rigtigst at svare paa, og lade være at svare paa, hvad jeg anser det for

urigtigt at svare paa, uden at Nogen er berettiget — jeg mener selvfølgelig berettiget under den Form, som man anser for den almindelige mellem Mand og Mand — til i den Henseende at gjøre mig nogenstundest Betvælgelse; thi mine Grunde derfor kunne være, hvilke de være ville, saa ere de ialtsald rimeligvis disse, at jeg altid anser det for urigtigt at give Svær, som ikke ere saa klare, at naar det skal være Ja, er det Ja, og naar det skal være Nei, er det Nei. Det er Hundrede Gange forekommet, at Svær paa saadanne Forespørgsler som f. Ex.: Det skal blive undersøgt, der skal blive taget alt muligt Hensyn dertil, det skal blive taget under Overveelse osv., bagefter vende tilbage som bindende for Administrationen, som Bebreidelser til Ministeren for Løfter, han har ladet staa uopfyldte. Jeg tør dristig appellere til dem, der have Erfaring og Retfærdighedsfølelse, hvorvidt dette er sandt. Naar dette er Tilfældet, vil Stillingen for Ministeren være den, at han kommer til at staa som den, der ikke ikke har holdt sit Ord, og i denne Stilling agter jeg ikke at staa; naar jeg har sagt Ja, agter jeg at indfri mit Ord, og naar jeg har sagt Nei, agter jeg ogsaa at indfri det. Naar jeg derfor har værget mig imod de efter min Mening aldeles uberettigede Hensstillinger til mig, har jeg maattet gjøre det ved at sige, at disse Spørgsmaal ere mig alle bekendte, de vare bragte til min Kundskab, og jeg har derhos oplyst, at jeg ikke alene kjendte dem, men ogsaa agtede at tage dem under Overveelse. Det er ligesom Noget, der maa være Ens Pligt, at høre paa saadanne Klager og Onsker, der komme fra Egne, hvorpaa man ikke kan have sin Opmærksomhed særlig henvendt, for at se, hvorvidt ikke en fornuftig Administration bør indbefomme dem, men her at forpligte sig paa en Maade, hvorpaa man ikke kan eller bør forpligte sig, anser jeg til enhver Tid for urigtigt, og det gjør jeg ikke. Naar det ærede Medlem altsaa sagde, at jeg skylder Bevis for, at man paa Indenrigsministeriets Budget har søgt at stramme Baadene stærkere end hidtil, vil jeg med Glæde føre dette Bevis. Den første Hensstilling, som han kaldte det, angik Konstitutionen i det betydelige Embede som Chef for 2det Departement under Indenrigsministeriet. Herom yttrede det ærede Medlem, at man i Venkabelighed og Fredelighed kunde have ventet slige Oplysninger fra tidligere Ministre. Jeg skal henvise det ærede Medlem til, at han har erkjendt Rigtigheden af, hvad jeg har meddelt, at jeg har tilbudt saadanne Oplysninger konfidentielt, i Fredelighed, men at jeg ikke agtede at give dem til Finantsudvalget som Gjenstand for Debat her i Salen, thi der hørte de ikke hen, (Hør!). Ja, det beder jeg at høre, thi den Stilling skal jeg love at indtage til andre Spørgsmaal af denne Art, som ikke vedkommer Debatten i Salen. Dette var den første Anledning til Debat mellem den ærede Ordfører og mig om dette